

en almindelig Frihed skulle straffes, men ikke de, der have faaet den færlige Tilladelse; thi det hedder udtrykkelig i § 4 i det nævnte Forslag: „Den, der uden Berettigelse tager Syge i Kur og derved tilspier den Syge saadan Stade, som omhandles i almindelig borgerlig Straffelovs § 204, straffes med Fængsel eller Bøder fra 10—200 Rdl.“ Altsaa, det er kun dem, der udøve Virksomheden uden at have Berettigelse dertil, der straffes; men de, der have faaet Bevilling, have Berettigelse og straffes ikke, hverken efter det Rosenørn-Teilmannske eller efter det foreliggende Lovforslag. Derimod straffes efter Rosenørn-Teilmanns Forslag de, der i Almindelighed udøve Lægevirkfomhed, naar de ikke have nogensomhelst Berettigelse dertil, og naar de gjøre Stade. Det ærede Medlem vil ikke negte, at det er Meningen. Nu at komme tilbage til Rosenørn-Teilmanns Forslag, kunne vi vel næppe, naar vi overhovedet ville have Noget igjennem. Skulle vi have Noget igjennem, kan det vel kun blive, hvad der har foreligget i Landssthinget, maaske plus noget Mere. Hvor Meget mere, har jeg ingen Ide om. Den høitærede Justitsminister udtalte, at han vilde forbeholde sin Stilling i saa Henseende, og han henholdt sig til den Stilling, han tidligere havde indtaget. Vil altsaa Thinget nøies med en Undtagelseslov, hvad jeg ingen Ide har om, saa kan man faae det.

Brandes: Jeg er saa uheldig, tror jeg, at være i Opposition til alle de Lægere, der have havt Ordet idag. Medens de alle have udtalt deres Sympathi for det Lovforslag, her foreligger, kan jeg, hvis jeg skulde udtale mig derom, kun sige, at det kun i liden Grad har min Sympathi, baade som det er formet, og som det er ment. Som det er formet, kan jeg nok tænke, at det ingen Stade kan gjøre efter den høitærede Ministers Udtalelser; thi han mente, at saaledes som Lovforslaget foreligger, og som det ogsaa synes at maatte forstaaes, vil det snarere indskrænke den bestaaende Frihed end udvide den; men det er klart, at det er ment saaledes, at det skal udvide Friheden. Nu hører man jo nok sige, at man skulde tro, at vi levede i den dybeste Overtro, fordi vi have de Forhold med Hensyn til Kvakksalveri, der ere de bestaaende. Jeg vil ikke bruge saa stærke Ord, men efter at have hørt den lille Historie, der blev fortalt af det ærede Medlem fra Skive (Chr. Jensen), forekommer det mig rigtigst, at der er endel Overtro tilbage her i Landet; thi Historien løb, saavidt jeg forstod, saaledes, at der var en Kone, som havde set paa en Mand, uden at hun vidste det Allermindste om ham, at han havde ondt i Skulderen. Jeg kan ikke forstaa, at man kan tro noget Saadant. Naar man vil gaa ud fra, at Kvakksalveriet skal gjøres i høiere Grad berettiget for Fremtiden, saa synes jeg, at vi snarere skulle gaa til en Indskrænkning

mod den bestaaende Tilstand end til en Udvidelse deraf. Jeg kan tænke mig en Lovgivning om Kvakksalveri, som gik ud paa at fiktive Befolkningen derimod, og hvis Lovforslaget var ment saaledes, saa vilde jeg ogsaa gjerne være med dertil, men det synes jeg ikke, at det er. Vel have alle de ærede Medlemmer, som have havt Ordet, udtalt stor Respekt og Agtelse for Lægevidenskaben, men det forekommer mig dog snarere, at Lovforslaget er ment mod Lægerne end for Lægerne. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) sagde, at det ikke kunde nytte noget, at der var et Forbud mod Kvakksalveri, thi derved blev det ikke indskrænket. Der er imidlertid heller ikke her Spørgsmaal om, hvorvidt Forbudet i og for sig indskrænker Kvakksalveriet, men det bevirker dog naturligvis altid en Indskrænkning med Hensyn til, at Folk give sig til at leve af Kvakksalveri, og at dette vil være overordentlig nyttigt, forekommer mig at være klart. Man kan jo naturligvis aldrig — som det ærede Medlem sagde — forbyde, at En eller Anden giver nyttige Raad eller forsøger sig paa en Kur, men det er jo klart, at naar det er forbudt at tage Betaling derfor, saa ville kun faa Mennesker søle sig tiltalte deraf, og dette, synes jeg, er det afgjørende Punkt i denne Sag. Desuden har man talt saameget om den hemmelighedsfulde Evne, som visse Mennesker skulde besidde i Retning af Lægevirkfomhed, og ogsaa paa dette Punkt er jeg noget i Tvivl, om der ikke her er blevet nogen Overtro tilbage, saaledes at dette Thing, ligesom det jo repræsenterer alle øvrige Kundskaber om den politiske Stilling osv., ogsaa samtidig repræsenterer en vis Overtro. Endelig var der et æret Medlem af det Parti, som ogsaa jeg hører til, Hansen, Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds, der ytrede, at han var bange for, at det var Brændib af Lægerne, naar de vare imod denne Lovgivning paa Kvakksalveriets Omraade. Dette tror jeg er Noget, som man skal protestere imod. Jeg tror ikke, at der kan være Tale om noget Saadant fra Lægernes Side. Jeg tror, at hvis de protestere imod Kvakksalverilovgivningen, saa er det af Omfjorg for Befolkningen, og jeg tror ikke, at der er nogen Fare for, at Lægerne skulde være bange for, at Folk paa denne Maade skulde gaa dem i Næringen. Det bestaaende Forhold er altsaa saaledes, at der nu drives en Menighed ulovligt Kvakksalveri, og hvis man altsaa fik en Lovgivning, som til en vis Grad gjorde en Del af de Tilfælde, som forelaa, lovlige, saa kunde jeg finde, at dette var godt og rigtigt, men naar man søger — og det forekommer det mig bestandig, at man gjør — i denne Lovgivning saa meget som muligt at udvide Berettigelsen for Folk til at drive Kvakksalveri, saa maa jeg være derimod og udtale mig derimod, skjøndt jeg derved paa dette Omraade kommer i Opposition til mine nærmeste Meningsfæller. Den Erfaring, som man paa dette Omraade har, med Hensyn til, hvorledes floge Koner og floge Mænd